

Motion till riksdagen 2007/08:Sf234

av Jan Ertsborn (fp)

Ränta för stat, kommun, landsting och region

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om skyldighet för stat, kommun, landsting och region att utge ränta till enskild i de fall högre instans ändrar ett avslagsbeslut till förmån för den enskilde.

Motivering

Räntelagen (1975:635) stadgar uttryckligen att den endast omfattar fordringar på förmögenhetsrättens område. Med andra ord är räntelagen inte tillämplig på fordrings- och skuldförhållanden mellan en enskild medborgare å ena sidan och stat, kommun, landsting eller region å den andra sidan. Detta har också fastslagits i domstol.

Regeringsrätten har också i en dom från 2004 slagit fast att Försäkringskassan inte utan direkt lagstöd har rätt till ränta i samband med återkrav på för mycket utbetalad pension. Det domstolsavgörandet fick till följd att Försäkringskassan fick återbetala betydande räntebelopp, som har uppburits felaktigt.

I april detta år biföll riksdagen regeringens proposition 2006/07:49 ”Vissa regler om ränta i samband med återkrav”. Därmed fick Försäkringskassan ett lagligt stöd för att kräva dröjsmålsränta, vilket i sig var välmotiverat.

Det är allmänt vedertaget, och lagstadgat på förmögenhetsrättens område genom räntelagen, att alla betalningar som görs för sent ska belastas med ränta. Så måste det rimligtvis också vara i de fall då den för sent betalande är stat, kommun, landsting eller region.

Det förekommer ständigt situationer där t ex Försäkringskassan är i dröjsmål med utbetalningar och där den enskilde rimligen bör ha rätt till ränta på den försenade utbetalningen. Detta framkommer tydligast i fall, där Försäkringskassan avslagit en ansökan men högre rätt ändrat Försäkringskassans

Fel! Okänt namn på

beslut, oftast efter en mycket lång handläggningstid i våra förvaltningsdomstolar. Det förekommer också kommunalt i t ex situationer, där socialnämnden har avslagit ansökan om socialhjälp men högre rätt ändrar socialnämndens beslut till förmån för den enskilde.

Att avgöra när en offentlig myndighet är i dröjsmål med att fatta beslut torde inte vara möjligt utan i stället bör utgångsläget vara den dag då ett beslut meddelas, som senare ändras. Övriga tänkta dröjsmålsituationer torde få regleras såsom skadestånd om förutsättningar för detta föreligger.

Jag menar att regeringen bör införa en rätt till dröjsmålsränta för enskilda medborgare avseende tiden från ett avslagsbeslut och till dess ärendet slutligt avgjorts och utbetalning verkställt i sådana fall där högre instans ger den enskilde rätt. Detta bör riksdagen ge regeringen till känna som sin mening.

Stockholm den 21 september 2007

Jan Ertsborn (fp)